

hvorvidt det vilde være muligt, at der kunde træffes Foranstaltninger, hvorved et saadant Savn kunde afhjælpes.

Justitsministeren: Maatte jeg spørge det ærede Medlem, der nu satte sig, om han kjender det Reglement, der under 28de Marts 1870 blev udstedt angaaende Tilfynnet med den direkte Befordring af Udvandrere. Hvis saa er, vilde det nemlig interessere mig at høre, paa hvilke Punkter af samme det ærede Medlem mener, at der burde tilføies Noget. Jeg kan nemlig ganske i Almindelighed bemærke, at, forsaavidt det er Noget, der ligger indenfor Rimelighedens Grændser, vil Ministeriet altid være særdeles villigt til at interessere sig for, at det bliver sat i Værk. Men det gjælder jo ved Sager som disse, der have saa store praktiske Vanffeligheder, om ikke at blive staaende ved almindelige Duffer og Udtalelser, men om at komme ind paa enkelte bestemte Foranstaltninger, der kunne træffes. Jeg skal i Forbindelse dermed blot sige, at, uagtet Udvandrerloven af 1868 ikke er stort mere end 3 Aar gammel, saa var den, da den udkom, i den Grad et Forsøg, og maatte være det, fordi det hele Forhold var saa aldeles nyt, at jeg mener, at det paa ingen Maade kan være nogen Anke mod Repræsentationen eller mod Lovgivningsmagten, om man nu paany tager herhenhørende Spørgsmaal under Overveelse. Jeg for min Del har imidlertid ganske vist ikke ved nærværende Lovforslags Udarbeidelse anset det for rigtigt i det Hele taget nu at optage Loven af 1868 til fornyet Overveelse; det er meget mere kun en enkelt Side af Sagen, som jeg har troet det hensigtsmæssigt at fremdrage. Men, kan der med Nytte og uden at overstride Rimelighedens Grændse gøres noget Mere med Hensyn til hele dette Forhold, end der i det foreliggende Lovforslag er paapeget, saa skal jeg med megen Beredvillighed virke med i den Retning. — Jeg skal endnu blot sige, at jeg tror, at selv det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Melchior), som dog ellers i denne Sag holder noget igjen, gif vel vidt — jeg deler i alt Fald ikke denne hans Mening —, naar han talte, som om Udvandringen er et ubetinget Onde, som

om det i ethvert Tilfælde er et Onde. Der er dog vistnok Forhold, hvorunder Udvandringen er naturlig og hensigtsmæssig, og i ethvert Fald er det en Frihedsret, hvis Udøvelse man ikke maa være misundelig paa. En anden Sag er det, at man, forsaavidt man kan gjøre det uden at paatage sig større Byrder, end man kan overkomme, og uden at noget større Ansvar lægges paa det Offentlige, end det rettelig kan bære, bør yde sin Hjælp og Bistand ved Tilfyn med Udvandringen. Det er da i sin Orden, at man gjør det. Men man maa dog altid derved erindre, at den Enkeltes Frihed alligevel maa være det, der bærer og skal bære enhver saadan Beslutning og dens Udøvelse, og man maa huske paa, at det til Syvende og Sidst ogsaa er Udvandrerne selv, der skulle betale Befordring. Man maa derfor ikke stille større Fordringer end nødvendigt og rimeligt, idet man dog naturligvis ikke kan paatage sig at betale Befordringerne for Udvandrerne. Vi staa overhovedet her ved praktiske Spørgsmaal, i hvilke det gjælder om en velvillig, men tillige rolig og koldblodig Betragtning af Forholdet.

Formanden: Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Pedersen: Idet jeg takker den høitæredede Minister for hans Udtalelse, skal jeg villig indrømme, at jeg ikke kjender det af ham nævnte Reglement, og, forsaavidt de dert indeholdte Bestemmelser angaa de af mig før berørte Forhold, ramme mine Bemærkninger altfaa ikke.

N. P. Hansen: Det Tilfyn, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Ploug) urgerede som i høi Grad ønskeligt, og som ogsaa blev anbefalet af den ærede Sekretær, der før havde Ordet (Dresing), ville vist Alle erkjende for at være i høi Grad nødvendigt til Beskyttelse af Udvandrerne. Og det er jo ogsaa for at sikke de med dem sluttede Kontraktens Opfyldelse, at Regjeringen nu optræder med Forslag om at skjærpe de i saa Henseende for saa Aar siden givne Bestemmelser.